

Paulus was er zeker van dat *ieder die in Jezus gelooft* een geweldige toekomst tegemoet gaat. In de eerste brief aan de Korintiërs getuigt hij: *"Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben."* (1 Kor. 2:9)

Paulus kon die zekerheid alleen baseren op het feit dat Jezus is opgestaan uit de dood en dat Hij leeft. Op het feit dat Jezus heeft gezegd, in Johannes 14:19: "Ik leef en gij zult leven".

Die verrezen Jezus heeft ons verzekerd dat er in het Huis van Zijn Vader "vele woningen" zijn en diezelfde Jezus, die door Zijn Opstanding heeft bewezen dat de dood niet het einde is, is naar dat Huis van Zijn Vader weergekeerd en heeft beloofd dat hij daar voor ons een plaats ging klaar maken.

En daarom ~ enkel en alleen daarom ~ weet ik zeker dat ik in die plaats mijn geliefden, die in datzelfde geloof zijn gestorven, zal terugzien. Daarom weet ik zeker dat zij zullen leven nadat zij hun lichaam "deze tent" zoals Petrus dat noemt, verlaten hebben. Paulus maakt in de tweede brief aan de Korintiërs die prachtige vergelijking tussen onze "aardse tent" en onze toekomstige verblijfplaats: *"Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis."*

"Op de bodem van een oude vijver leefden larven die niet konden begrijpen waarom niemand uit hun groep ooit terug kwam nadat ze waren opgekropen tegen de stengels van de lelies die op het water dreven. Zij beloofden elkaar dat de volgende die werd geroepen om de klim naar boven te maken, terug zou komen om te vertellen wat er met hem was gebeurd. "Al gauw voelde één van hen de innerlijke drang om het oppervlak op te zoeken; hij rustte boven op een lelieblad uit en onderging een glorieuze verandering die van hem een libel met prachtige vleugels maakte. Tevergeefs probeerde hij zijn belofte te houden. Terwijl hij heen en weer vloog over de vijver, gluurde hij naar zijn vrienden daar beneden. Toen begreep hij dat zelfs als zij hem konden zien zij zo'n prachtig schepsel nooit zouden herkennen als een van de hunnen."

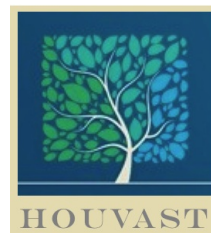
William Penn, die samen met een grote groep geloofsgenoten in 1682 naar Amerika trok en daar de staat Pensylvania en de stad Philadelphia stichtte, heeft eens geschreven:

"Zij die meer dan de wereld liefhebben kunnen er niet door worden gescheiden. De dood kan niet doden wat nooit sterft, noch kunnen geesten ooit worden gescheiden die liefhebben en leven in hetzelfde goddelijke principe."

Het derde belangrijke feit dat de Schrift mij leert over de dood is: *de dood zal mij wel alles afnemen wat ik bezit op deze wereld en de dood zal mij wel tijdelijk scheiden van diegenen die ik liefheb en heb liefgehad... maar de dood zal mij geen moment kunnen scheiden van de liefde van Jezus.*

Vanaf het moment dat ik "deze aardse tent" moet verlaten rust ik vredig in de dodenslaap, wachtend op de opstanding, de dag waarop Jezus weerkeert en de doden wekt en het sterfelijke onsterfelijkheid aandoet.

Dan zal ik kunnen ervaren wat Paulus schrijft in de eerste brief aan de Korintiërs 13:12 : *"Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben."*

De laatste vijand De dood

Het is opvallend hoeveel dichters, componisten en schrijvers er in de loop der tijd een relatie hebben gelegd tussen de Herfst en het afscheid nemen van dit leven. Het is niet toevallig dat in onze westerse traditie deze periode van het jaar werd uitgekozen om op een of andere manier diegenen te herdenken die van ons zijn heengegaan.

In deze tijd praten we niet graag meer over dood en sterven. Soms heb ik de indruk dat dit onderwerp het enige taboe is dat overeind bleef. Je mag over alles praten, op alles kritiek uitoefenen, over alles je eigen mening verkondigen maar over dood en sterven wordt liever niet gesproken. Mensen weten er blijkbaar geen raad mee.

Ik vind dat niet abnormaal. Zelf heb ik het er ook moeilijk mee, niet dat ik het niet begrijp en niet dat ik geen hoop heb, of ook niet dat ik niet weet wat er met de doden is en dat de dag komt dat allen die in de graven zijn en die hun hoop op Hem hebben gesteld, Jezus' stem zullen horen en zullen opstaan. Ik vertrouw op Gods woord en houd vast aan Zijn beloften. Het is de waarheid die vast en zeker is en niet zomaar een zoethoudertje. Alleen zie ik het verdriet van anderen bij de scheiding van een geliefd persoon. Hoe kun je een persoon, die kort geleden iemand heeft verloren die hem of haar heel dierbaar was, troost brengen? Hoe ga je met zo'n diep verdriet om?

Jarenlang heb je iemand door en door gekend, je hebt lief en leed gedeeld, je beleefde de intiemste momenten... maar dat alles is voorgoed voorbij. Het komt nooit meer terug. Alleen de gedachten, de herinneringen... Want de dood is voor mensen zo "definitief", "onomkeerbaar". Je kunt misschien bijna alles wat in de Bijbel staat ontkennen en tegenspreken maar tegen een aantal uitspraken in verband met de dood heb je geen verweer:

"En zoals het de mensen beschikt is, eenmaal te sterven" Hebr 9:27.

Of een misschien meer bekende uitspraak uit het boek Psalmen:

"De dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, en, indien wij sterk zijn, tachtig jaren; wat daarin onze trots was, is moeite en leed, want het gaat snel voorbij, en wij vliegen heen." (Psalm 90:10)

Ik weet dat er in ons midden broers en zusters zijn die deze magische grens van 80 reeds voorbij zijn; dat zijn dan de héél sterken.

Alhoewel het onderwerp “de dood” en alles wat ermee te maken heeft, niet populair is, wil ik toch even stil staan bij wat de Bijbel ons over de dood en over het leven na dit leven wil leren. Omdat ik geloof dat het heel belangrijk is dat we daar een duidelijk inzicht in hebben; omdat ik denk dat we anderen pas op de juiste manier kunnen troosten en bemoedigen wanneer we zelf doordrongen zijn van wat Jezus ons hierover te vertellen heeft. Omdat we geen boodschap van leven kunnen brengen als we over de dood zwijgen.

Ik geloof dat wij zelf pas een zinvol en vreugdevol leven kunnen hebben, wanneer we een juist besef hebben van wat ons *na dit leven* te wachten staat. Ik werd me daar van bewust toen ik deze uitspraak las: "Je kunt pas echt leven, wanneer je geen angst meer hebt om te sterven".

Dat vond ik een heel rake opmerking. Je kunt pas echt genieten van dit leven, wanneer je je angst om te sterven hebt overwonnen. Je kunt enkel en alleen een diepere zin aan dit leven geven, wanneer je je bewust begint te worden dat het einde van ons verblijf op deze aarde niet het einde van het leven hoeft te betekenen, maar dan moet je daar wel naar leven.

Daarom geloof ik dat de belangrijkste woorden, die ooit op deze wereld werden uitgesproken, deze woorden van Jezus zijn die werden opgetekend in Johannes 11:25: *"Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven"*.

Want door deze uitspraak heeft Jezus aan het woord "leven" een nieuwe betekenis gegeven. Sinds Jezus deze woorden heeft uitgesproken is het leven niet langer een periode die begint bij onze geboorte en die eindigt bij ons sterven. Neen! Hier leert Jezus ons dat het leven na dit leven verder gaat voor wie in Hem gelooft.

En door Zijn opstanding uit de dood heeft Jezus bewezen dat Zijn woorden waar zijn. *Door uit de dood op te staan* toonde Jezus dat Zijn woorden geen holle woorden waren, maar waarheid. En daarom is deze uitspraak uit Johannes 11:25 voor mij de belangrijkste uitspraak die ooit iemand heeft gedaan en is de opstanding van Jezus voor mij het belangrijkste feit uit heel de geschiedenis van de mensheid.

Op de Paasmorgen werd deze uitspraak bekrachtigd door de vraag die de twee engelen stelden aan de vrouwen uit Galilea: *"Wat zoekt gij de levende bij de doden?"* (Lukas 24:5)

Het klinkt voor anderen misschien wat vreemd om in de herfst, waarin heel veel mensen dan toch even zullen stil staan bij sterven en dood ~ de Paasboodschap te laten horen. Maar voor gelovigen moet dit vanzelfsprekend zijn, want de Opstanding van Jezus is het enige juiste antwoord op sterven en dood.

De Bijbel gaat het onderwerp "dood" in ieder geval niet uit de weg; de Schrift vertelt ons vaak en indringend over het einde van het leven op deze aarde en we kunnen daar zonder moeite een reeks Bijbelstudies aan wijden. Deze morgen wil ik mij beperken tot drie belangrijke dingen die Gods Woord over de dood leert.

Een eerste belangrijke stelling is deze: *de dood zal mij alle materiële dingen ontnemen die ik op deze aarde bezit of bezeten heb*. Ik mag mezelf omringen met de grootste kostbaarheden die iemand zich zou kunnen aanschaffen; ik mag in een huis wonen dat is opgetrokken uit de duurste en meest duurzame materialen en dat is ingericht

met de meest gesofistikeerde toestellen die je je kunt indenken en dat versierd is met de meest fantastische kunstwerken die ooit door mensenhanden werden gemaakt. Ik mag in de meest luxueuze auto rondrijden die met de huidige technologie kan gebouwd worden en in de duurste en meest modieuze kleren rondlopen en ik mag mijn vakanties doorbrengen op de meest exotische bestemmingen... de dag van mijn overlijden zal ik van dat alles niets meenemen.

In Lukas 12 vertelt Jezus het indroevige verhaal van een man die heel zijn leven had ingezet om zijn bezit maar steeds te vermeerderen. Het is echt het verhaal van een man van onze tijd; misschien wel van een man van alle tijden, maar zeker van deze tijd waarin wij leven... Is het geen kenmerk van onze samenleving dat de voornaamste prioriteit van velen is om altijd meer te verdienen, altijd meer winst te maken, het eigen vermogen te doen groeien. Een bedrijfsleider die concludeert dat zijn firma dit jaar maar net zoveel winst heeft gemaakt als in het vorige boekjaar, wordt vaak als een mislukking beschouwd.

Zo was het met die man in het verhaal van Jezus: hij had al zoveel bezit verzameld, en nu zei hij tot zichzelf: *"Laat me nu nog één grote schuur bouwen, en die volledig volstouwen, en dan kan ik er van genieten!"*. We lezen het zielige lot van deze man en we leren welke les Jezus daaraan koppelde: *"Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn? Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God. En Hij (Jezus) zeide tot zijn discipelen: Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten of over uw lichaam, waarmede gij u zult kleden. Want het leven is meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding."*

Dat moeten we voor ogen houden: voor iemand die het opstapelen van materieel bezit tot zijn of haar hoogste prioriteit heeft gemaakt, heeft God maar één woord: "dwaas". Wel, dan denk ik dat er vandaag veel dwazen rondlopen op deze wereld. Zij kunnen vandaag enorm rijk zijn, zelfs op de top-tien staan van de rijkste mensen op deze planeet; als bezit hun enige drijfveer is dan zullen ze op de dag van hun sterven bij de allerarmsten gerekend worden! Niets! Geen "cent" zullen ze van hier meenemen. Het is een waarheid die niemand kan ontkennen.

Een tweede belangrijk feit dat Gods Woord mij leert over de dood is dit: *"De dood zal ons tijdelijk scheiden van onze geliefden"*. Sterven is "afscheid nemen" en iedereen die afscheid neemt laat iemand achter. Maar wie in Jezus gelooft mag weten dat dit afscheid een "tot weerziens" is een geen "vaarwel".

De Bijbel leert mij niet precies wat het leven na dit leven inhoudt; hij geeft mij wél de zekerheid dat dit leven zal verder gaan en dat wat voor ons ligt in niets te vergelijken zal zijn met datgene wat achter ons ligt.

Dit Boek leert mij dat mijn stoutste verwachtingen en mijn geweldigste fantasieën ver zullen overtroffen worden. Paulus was geen dromer, maar een nuchter man. Hij was iemand met een degelijke opleiding; zonder twijfel een van de grootste geesten van zijn tijd. Hij was iemand die alles ernstig bestudeerd en onderzocht had en die in staat was om met gelijk wie in discussie te gaan. Hij was overtuigd van de Bijbelse waarheid, omdat hij in staat was om aan te tonen dat Gods Woord dé waarheid was.